

BAÁN TIBOR

A LEJÁRT ÉVSZÁZADOK PALOTÁJÁBAN

Parancs jött,
Átrendezzük a *színhelyet* megint.
Névtáblákat szerelünk fel-le.
Egyiket-másikat - mintegy véletlenül -
kidobjuk a szemébe. A fakítóban
néhány fénylő, a *fényesítőben*
néhány fakó várakozik sorára.
A könyvtárosok a történelmi léghuzatban
szerteröppent katalóguscédulákat
szedegetik. Van, aki nyilakat hegyez / helyez el.
- Kedves látogató! arra menj!
(Amarra tilos.) Mindent előkészítettünk.
Megmondjuk pontosan, hova állj, hogy lásd,
amit látunk. Megmondjuk, melyik az a *mű*,
melynek ablakából a lehető legteljesebben
föltáruí a kor s értelmet nyer a *megfellebezhetlen...*
Az a bizonyos, amit mindenki érez,
ki a mindenség eresze alá tapasztott sárhazából
kinéz, kiles csipogva.
S. O. S.

TARI ISTVÁN

VALAKI MINDIG

Valakik mindig eltakarítják
a távozók hátrahagyott mocskát:
jelenünk legjobb ismerői ők.
Valakik mindig rendet tesznek a
szolgalelkek szörnyű tobzódása
után, melyben taposóaknakként
robbantak a szavak s indulatok.
Valakik mindig föltörlik a vért,
úgy, hogy a játszmák színtere ragyog,

mint az ég, melyet csak kölcsönbe kért
 egy szem. Az a szertelen szem vagyok:
 szóródom, akár a megőszült mák...
 Valakik mindig eltakarítják
 a távozók hátrahagyott mocskát,
 mert megérkezhetnek az új idők:
 jelenünk legjobb bitorlói ők.

HELTAI ÁKOS

HÍVATLAN VENDÉG

Zümmögő békébe ágyazott lágymag, meleg harmónia
 magasan telítődik, lassan száll alá
 a halvány illatú végtelen barázdákba
 hűvös kéz a homlokomon
 az absztrakt titkok rejtélyét kutatja
 túlhevült gondolatok vihognak a sötétben
 majd beljebb gubóznak, többé bőrt már nem vedlenek
 rákkeltő érzelmek vetül szét bennem a
 tehetetlen tennivágyás monoton morgása
 felaprózza minden vágyamat
 pofon vágja a szentet, rugdossa a sérthetlent
 és röhög és röhög és röhög
 a győztesek fölényét villantván csillogón
 Ezentúl másképp lesz:
 szól majd holnap hozzám munkából jövet
 megragadja a nyakam, hogy izzadt kezével mossa ki a szám
 Miért vagy jó,
 mikor arcod nyalja a nyomor?
 Miért nézel
 inkább a semmibe bágyadtan?
 Menj csak higgadni a szélbe
 Ami lengeti az akasztott bűnöst
 álmomban lógva a vízesés felett Isten agyába kapaszkodtam és
 vártam a reggelt hogy megnézzem a körmöm alá mi szorult.